

KTO VEDIE ANTI-GENDEROVÚ KONTRAREVOLÚCIU V USA - Nový spoločenský konzervativizmus

- CZ24 News | 27. června 2022

USA: V Spojených štátoch prebieha antigenderová kontrarevolúcia! Vedú ju rodičia a „spoločenski konzervatívci“ bojujúci proti sexualizácii detí a mladých ľudí a proti cenzúre zo strany radikálov z LGBTIQ+ subkultúry. Krajina prechádza hlbokými sociálnymi a politickými zmenami. Môžeme však hovoriť o skutočnom konzervatívnom prebudení v Amerike?

Protest LGBT komunity proti D. Trumpovi

zdroj: flickr.com / Ted Eytan

Všetko nasvedčuje tomu, že radikalizácia LGBTIQ+ subkultúry urýchlila transformáciu politickej scény v USA. Viedlo to k exotickej koalícii zbožných kresťanov s... radikálnymi feministkami a libertariánmi.

Médiá hlavného prúdu v USA bijú na poplach, že rok 2022 sa zapíše do histórie kvôli rekordnému počtu „anti-LGBT+“ nariadení. Od januára podali „konzervatívni“ politici viac ako 300 návrhov zákonov proti sexualizácii detí a mládeže.

Francúzsky denník *Le Monde* 9. júna informoval o „veľkej konzervatívnej odvete“:

„Republikáni, ktorí sa ešte nespamätali z porážky Donalda Trumpa, prepadajú akejsi legislatívnej bulímii, ku ktorej ich nabádajú Florida a Texas, predvoj novej konzervatívnej revolúcie. Od Arizony cez Idaho až po Oklahomu sprísňujú zákony proti potratom, zavádzajú zákonné opatrenia nepriateľské voči transrodovým osobám a obmedzujú vplyv „prebudených“ učiteľov citlivých na všetky druhy diskriminácie vo verejnom vzdelávaní.“

„Nehovorte gay“

O čo vlastne ide? Po vzore Floridy má tucet štátov (od Alabamy cez Ohio až po Louisianu) v úmysle prijať zákony o zákaze sexualizácie detí a mladých ľudí. Zakazujú hovoriť o „rodovej identite“ či „sexuálnej orientácii“, propagovať „dúhový“ životný štýl, označovať ľudí zámenami nezlučiteľnými s

biologickým pohlavím, propagovať rodovú ideológiu atď. Ďalšie nariadenia sa zameriavajú na študentov, ktorí tvrdia, že sú „transrodoví“ a chcú mať prístup do šatní, na toalety a do ženských športových disciplín. Okrem toho boli vypracované návrhy nariadení spochybňujúcich privilégiá tzv. sexuálnych menšín, v dôsledku čoho bola obmedzená náboženská sloboda ostatných občanov a *de facto* sa zaviedla cenzúra.

Progresívci sa spočiatku týchto opatrení zvlášť neobávali, pretože sa domnievali, že tzv. sexuálne menšiny majú primeranú právnu ochranu a že akceptácia ich životného štýlu vzrástla. Nakoniec však s pribúdajúcimi opatreniami začali panikáriť.

Podľa organizácie *Human Rights Campaign* bolo v štátoch, v ktorých taktiež vládnu demokrati, zavedených už približne 300 zákonov proti LGBTQ. Takmer polovica z nich sa týka transrodových osôb. 8. apríla 2022 Alabama prijala podľa názoru organizácie „*najnepriateľskejší právny predpis, ktorý trestá aplikáciu hormónov alebo terapie blokujúcej pubertu u mladých ľudí mladších ako 19 rokov*“. Návrh zákona stanovuje pre lekárov trest odňatia slobody až na 10 rokov. Texas a Idaho navrhli trestať najbližších členov rodiny za asistenciu pri tzv. zmene pohlavia.

Dvaja republikánski guvernéri síce vetovali zákony zakazujúce zaradenie „trans“ osôb do skupín „nezodpovedajúcich ich pohlaviu pri narodení“, ale už bolo schválených viac ako tucet antigenderových zákonov.

Najznámejší je zákon „Don't Say Gay“, ktorý prijal a podpísal guvernér Floridy Ron DeSantis. Učiteľom zakazuje diskutovať o akýchkoľvek otázkach súvisiacich s rodovou ideológiou. Predkladatelia návrhu zákona argumentovali tým, že deti nie sú pripravené uvažovať o témach týkajúcich sa „sexuálnej orientácie“ a „rodovej identity“. Guvernér zdôraznil, že cieľom zákona je chrániť najmenšie deti pred homopropagandou a sexualizáciou. Účinnosť nadobudne 1. júla. Rodičia budú môcť žalovať školské úrady za zmienky o LGBTQ+ subkultúre.

Nariadenie kritizoval prezident Joe Biden a označil ho za „nenávistné“. Oznámil, že jeho administratíva bude bojovať za ochranu „komunity LGBTQ+“.

V Texase vydal guvernér Greg Abbott nariadenie, ktoré povoľuje právne dôsledky voči rodičom, lekárom, učiteľom a sexuálnym pedagógom, ktorí akýmkoľvek spôsobom podporujú tzv. „zmeny pohlavia“. Tento druh aktivity sa považuje za „násilie na deťoch“ a hrozí zaň napríklad lekárom strata licencie na výkon povolania.

Podľa niektorých pozorovateľov sa „diskusie a navrhované právne predpisy zamerané na komunitu LGBTQ zmenili na masívny – ak nie dobre organizovaný – útok“. A republikáni sa týmto spôsobom snažia mobilizovať svojich voličov.

Zdroj: disoriented.net

„The Atlantic: Boj za práva homosexuálov sa skončil!“

V roku 2019 uverejnil časopis *The Atlantic* trochu provokatívny článok s názvom *The Struggle for Gay Rights is Over* (Boj za práva homosexuálov sa skončil). Jack Kirchick, publicista časopisu *The Tablet*, sám homosexuál, poukázal na to, že na veľkých stretnutiach „homosexuálnych aktivistov“ sa hovorí, že „Amerika sa rýchlo stáva postgejovskou krajinou“. Napísal:

„Kedysi boli homosexuáli vnímaní takmer rovnako ako kriminálnici, v populárnej kultúre boli vykresľovaní ako devianti a lekárske inštitúcie ich patologizovali ako duševne chorých. Dnes väčšina Ameriky považuje homosexualitu za neškodnú. Len pred 30 rokmi bolo 57 percent Američanov presvedčených, že dobrovoľný homosexuálny sex by mal byť nezákonný. V súčasnosti sa v celej krajine dosiahol právny stav, ktorý umožňuje manželstvá osôb rovnakého pohlavia. Homosexuáli môžu otvorene slúžiť v armáde a väčšina homosexuálov žije v štátoch, ktoré ich chránia pred diskrimináciou.“

Autor poukázal na rozšírenú homosexuálnu propagandu prítomnú vo veľkom šoubiznise, u politikov a mnohých mladých homosexuálov, ktorí „dnes považujú proces comingoutu za formalitu, a nie za nejaké mučivé utrpenie. (...) Označenie sa za homosexuála, bisexuála, transsexuála alebo queer (...) je v niektorých kruhoch novým znakom „coolness“. V jednom z nedávnych prieskumov sa menej ako 50 % mladých ľudí vo veku 13 až 20 rokov (všetci príslušníci generácie Z) označilo za výlučne heterosexuálnych.“

Kirchick zhodnotil, že „tento obrovský posun v spoločenských postojoch aj v právnom prostredí je ohromujúci. Zdôraznil, že všetky politické požiadavky, ktoré homosexuálne hnutie vznieslo pred 50 rokmi, boli splnené. Zmenil sa aj postoj spoločnosti k sexuálnym menšinám. A hoci „otvorenosť“ „neplatí pre celú krajinu“ a „homosexuáli stále čelia vyššej miere depresie ako heterosexuáli a

homosexuálni tínedžeri sa častejšie pokúšajú o samovraždu ako ich heterosexuálni rovesníci“ – podľa jeho názoru „trendy sa nesporne uberajú správnym smerom“.

Odkedy sa toto hnutie začalo v 50. rokoch politicky organizovať a bojovať za právnu rovnosť a spoločenskú akceptáciu, „rástlo pravdepodobne rýchlejšie ako ktorékoľvek iné v americkej histórii“. Po získaní ďalších privilégií vrátane tzv. homomanželstva niektoré organizácie dokonca zanikli.

Kirchick však poukázal na množstvo aktivistov, ktorí tvrdili, že v skutočnosti situácia nikdy nebola horšia, ako uviedol Chad Griffin, vedúci organizácie *Human Rights Campaign*. Spochybnil tiež údaje organizácie GLAAD o údajnom náraste počtu vražd z nenávisti voči ľuďom z LGBTQ subkultúry. Dodal, že niektoré organizácie, ktoré chcú podvodne získať finančné prostriedky, poskytujú nepravdivé informácie. Kritizoval „hystériu“ okolo údajne sa zhoršujúcej „homofóbie“ a nútenia veriacich Američanov, ktorí vedú rodinné podniky, aby sa „zriekli 2000 rokov náboženského učenia“, aby uspokojili „homosexuálny pár“ atď.

Inými slovami, stavia sa proti radikalizmu hnutia LGBTQI+, ktoré požaduje trestanie tých, ktorí odmietajú poskytovať služby sexuálnym menšinám z náboženských dôvodov (napr. odmietnutie výroby svadobnej torty, kvetinovej kytice atď.).

„Niektorí homosexuálni aktivisti a ich progresívni spojenci, vedení morálnym absolutizmom pripomínajúcim náboženský fanatizmus najhoršieho zrna, zaujali k antidiskriminácii krajný postoj snažiac sa potrestať a stigmatizovať ľudí, ktorí majú presne rovnaký názor na manželstvo ako ho mal Barack Obama v máji 2012,“ – poznamenal Kirchick. Autor odsúdil fanatickú prehnanosť horlivosti úradníkov v štáte New York, ktorí vyhlásili vojnu adopčným evanjelickým agentúram a prenasledujú obyčajných Američanov, ktorí nie sú v stave schvaľovať životný štýl sexuálnych menšín.

Zdroj: flickr.com / Ted Eytan

Boj medzi separatistami a integracionistami v „dúhovom hnutí“

Dôležité je, že publicista upozornil na napätie, ktoré už dlho existuje v „srdci“ politického hnutia LGBTQ+. Vysvetlil, že od vzniku homoaktivistov v 50. rokoch 20. storočia sa v hnutí stretávali dva prúdy: integračný a separatistický.

Zástupcovia prvej skupiny verili, že „homosexuáli“ by mali byť integrovaní do všetkých aspektov americkej spoločnosti, zatiaľ čo separatisti tvrdili, že spoločnosť treba zničiť. Spor medzi oboma táborami dokonale vystihuje debata medzi Donnou Minkowitzovou, radikálnou lesbickou spisovateľkou, a Bruceom Bawerom, autorom programového vyhlásenia integračných aktivistov s názvom „Miesto pri stole“ z roku 1994. *„Nechceme miesto pri stole, chceme ten stôl zhodiť,“* – odvetil Minkowitz v jednom z televíznych programov.

Tieto napätia a trenice medzi dvoma hlavnými tendenciami sa v posledných rokoch prejavili obzvlášť ostro. Ukázalo sa, že genderové hnutie nemá v úmysle zastaviť sa pri „rodovej rovnosti“, ale že jeho požiadavky sú čoraz radikálnejšie.

Keď Frank Kameny v roku 1965 protestoval pred Bielym domom po tom, čo ho prepustili z vládnej agentúry kvôli jeho homosexualite, bojoval proti „diskriminácii v zamestnaní“.

Ale už o štyri roky neskôr – od „Stonewallských nepokojov“ (odpor voči policajným raziam v bare v newyorskej Greenwich Village) – sa homosexuálne hnutie pod vplyvom kontrakultúrnej novej ľavice zradikalizovalo.

Front za oslobodenie homosexuálov, ktorý vznikol po týchto nepokojoch, sa priamo odvolával na komunistický Národný front za oslobodenie Severného Vietnamu a brutálne útočil na manželstvo ako na oporu kapitalistického systému. Preto homosexuálna loby finančne podporovala Čiernych panterov bojujúcich za „úplné sexuálne oslobodenie“, ktoré bude možné len vtedy, keď sa „zrušia existujúce spoločenské inštitúcie“ – ako sa uvádza v zakladajúcom manifeste organizácie.

Epidémia AIDS v 80. rokoch a ľahostajnosť vlády *„pomohli vrátiť kyvadlo späť k integrácii“* a *„zmierniť sexuálne excesy predchádzajúceho desaťročia“*, poznamenáva Kirchick. Ale o 10 rokov neskôr, keď sa *„AIDS zmenilo z rozsudku smrti na zvládnuteľnú chorobu, sa homosexuálne hnutie zameralo na získanie prístupu k dvom najkonzervatívnejším a najzákladnejším americkým inštitúciám – manželstvu a armáde“*.

Tieto aspirácie síce stále boli súčasťou požiadaviek integračných aktivistov, ale tí už neboli zástancami *queer* teórie a *intersexualizmu*. Po tom, čo v roku 2015 vybojovali jednopohlavné pseudomanželstvá, radikálna frakcia gender hnutia – čoraz intenzívnejšie prenasledujúca odporcov schvaľovania ich politickej agendy cenzúrou a tzv. kultúrou vymazávania (*cancel culture*) – chce teraz *„zvrhnúť americký spoločenský poriadok, ktorý len nedávno akceptovali“*.

Kirchick tvrdí, že *„neustále sa rozširujúci súbor sexuálnych a rodových identít je priamym dôsledkom moci radikálov nad hnutím“*. A nedokáže sa zmieriť s tým, že sa presadzujú queer, „trans“ požiadavky, ktoré zasahujú ženy. „Homosexuál“ sa v hnutí LGBTIQ+ stal pasé a z radikálnych gender aktivistov sa stali *„dotieraví komisári, ktorí neustále kontrolujú jazyk a vyvíjajú nátlak na tých, ktorí nesúhlasia s ich neustále sa vyvíjajúcimi normami“*.

Kirchick sa domnieva, že *„udržiavanie homosexuálneho hnutia v súčasnom stave predstavuje riziko predlžovania kultúrnej vojny, ktorú už nie je potrebné viesť, pretože homosexuálna strana zvíťazila“*.

Pri prezentácii týchto argumentov v roku 2019 autor poznamenal, že z právneho hľadiska hnutie dosiahlo takmer všetko, čo potrebuje, aby mohlo v spoločnosti prosperovať ako plnoprávne hnutie. Namiesto nezmyselnej vojny o svadobné koláče by teda malo upustiť od ďalšieho boja. To sa však nestane, pretože *„byť obeťou je príliš dôležitá identita na to, aby sa jej dalo tak ľahko zbaviť“*. Okrem toho ide jednoducho o „peniaze“. A aktivisti v súčasnom gender hnutí sa uchylujú k *„poplašnej rétorike, rozduchávajú plamene hystérie, aby vystrašili darcov a prinútili ich otvoriť peňaženky“*.

Autor zdôrazňuje, že *„v spoločnosti, kde je heterosexuality normou, je pre sexuálne menšiny*

príznačný pocit odcudzenia“.

Táto poznámka vyvoláva úvahy o tom, že radikáli, ktorí ovládajú hnutie sexuálnych menšín, si nedajú pokoj, kým všetkých nezdemoralizujú.

Úspechy subkultúry LGBT

Od založenia Spoločnosti pre ľudské práva (*Human Rights Society*) v decembri 1924, ktorú založil Henry Gerber v Chicagu – prvej organizácie na ochranu práv homosexuálov – sa im v nasledujúcich rokoch darilo získavať čoraz viac práv.

8. júla 1980 sa demokrati stali prvou veľkou stranou, ktorá podporila tzv. platformu „práv homosexuálov“. 2. marca 1982 sa Wisconsin stal prvým štátom USA, ktorý zakázal diskrimináciu na základe „sexuálnej orientácie“. Ministerstvo obrany vydalo 21. decembra 1993 smernicu, ktorá zakazovala uchádzačom slúžiť kvôli ich „sexuálnej orientácii“. 20. mája 1996 v prípade *Romer verzus Evans* Najvyšší súd rozhodol, že druhý dodatok zákona štátu Colorado, ktorý odopiera homosexuálom a lesbám ochranu pred diskrimináciou, je protiústavný. Vermont sa 26. apríla 2000 stal prvým štátom v USA, ktorý legalizoval zväzky osôb rovnakého pohlavia. 26. júna 2003 Najvyšší súd v prípade *Lawrence verzus Texas* rozhodol, že zákony o sodomii v USA sú protiústavné. 18. mája 2004 sa Massachusetts stal prvým štátom, ktorý legalizoval homosexuálne pseudomanželstvo. Počas nasledujúcich šiestich rokov to prijali ďalšie štáty: New Hampshire, Vermont, Connecticut, Iowa a Washington DC. Dňa 17. júna 2009 prezident Obama podpísal memorandum, ktoré umožňuje homosexuálnym partnerom federálnych zamestnancov poberať dávky sociálneho zabezpečenia. 28. októbra 2009 bol prijatý zákon, ktorý rozširuje americký federálny zákon o zločinoch z nenávisti z roku 1969 o zločiny motivované skutočným alebo domnelým pohlavím, „sexuálnou orientáciou“, „rodovou identitou“ alebo zdravotným postihnutím obete. 18. decembra 2010 Senát USA hlasoval za zrušenie politiky „nepýtaj sa, nehovor“, ktorá umožňuje homosexuálom otvorene slúžiť v armáde. 26. júna 2015 Najvyšší súd v prípade *Obergefell verzus Hodges* vyhlásil tzv. manželstvá osôb rovnakého pohlavia za legálne vo všetkých 50 štátoch.

Gender hnutie teraz očakáva potvrdenie „dúhových“ životných štýlov, akceptovanie všeobecnej demoralizácie a cenzurovanie „bigotov“.

Gender móda

Ako vyplýva z prieskumu Gallupovho inštitútu, je istým druhom módy, keď sa mladí ľudia identifikujú ako lesby, tzv. homosexuáli, bisexuáli alebo „trans“.

V roku 2021 sa Gallupov inštitút opýtal viac ako 12 000 dospelých Američanov na ich pohlavie. 7,1 % respondentov uviedlo, že sa považujú za členov „LGBT komunity“, 86,3 % uviedlo, že sú heterosexuáli a 6,6 % sa k svojej sexualite nevyjadrilo.

Gallupov inštitút uviedol, že medzi dospelými z generácie Z, teda tými, ktorí sa narodili v rokoch 1997 až 2003, sa každý piaty človek označil za LGBT. Medzi „mileniálmi“, ktorí sa narodili v rokoch 1981 až 1996, to uviedol každý desiaty. V generácii X z rokov 1965 až 1980 sa za LGBT označilo 4,5 % ľudí, rovnako ako v generácii *baby boom* narodennej v rokoch 1946 až 1964 – 2,6 %. Zatiaľ čo medzi staršou generáciou sa 92,2 % respondentov považovalo za heterosexuálov, medzi generáciou Z je už len 75,7 % respondentov, ktorí sa považujú za heterosexuálov.

Za posledných päť rokov sa dramaticky zvýšila miera identifikácie mladých ľudí s LGBT subkultúrou. Na túto zvláštnu módu upozornil okrem iných aj Dr. Rick Fitzgibbons, riaditeľ psychiatrického centra neďaleko Filadelfie. Apeloval na politikov, školy, lekárov a právnikov, aby nezavádzali deti o ich

„rodovej identite“ a aby im neodporúčali operácie na „zmenu pohlavia“. Upozornil, že falošné presvedčenie o sexualite ničí psychiku a spôsobuje mnohé poruchy, ktoré často končia pokusmi o samovraždu.

Podľa dr. Fitzgibbonsa za nárast porúch rodovej identity medzi mladými ľuďmi môže v školách propagovaná gender teória, podľa ktorej človek nemôže byť obmedzený biologickým pohlavím, ale má byť tým, kým sa cíti alebo kým chce byť.

Ron DeSantis

zdroj: wikimedia commons (flickr.com / Matt Johnson)

Odpor rodičov, akademickej obce a politikov

Niektorí americkí rodičia so znepokojením sledovali tieto javy a čoraz smelšie šírenie gender propagandy v školách a začali biť na poplach. K tomu pribudol odpor voči cenzúre na univerzitách, úradoch, školách, v médiách a vo verejnom priestore, kde je zakázané hovoriť negatívne o patologickom správaní sexuálnych menšín (*woke culture* a *cancel culture*). Tieto a ďalšie javy spolu s túžbou republikánov získať späť Ameriku a vytrhnúť ju z rúk demokratov, viedli ku kontrarevolúcii. Premietli sa do stoviek návrhov zákonov, ktoré sa stavali proti šíreniu gender ideológie v jednotlivých štátoch.

Florida sa stala iniciátorom zákona „Don’t Say Gay“ a inšpirovala ohromujúcu vlnu republikánskej legislatívy v ďalších štátoch, v ktorých tiež dominujú demokrati, a pritiahla na svoju stranu niektorých progresívnych zákonodarcov.

Floridský návrh zákona uvádza, že „žiadna súkromná alebo neverejná škola či program na úrovni základných škôl (...) nesmie propagovať, nútiť alebo podporovať diskusiu o sexuálnej orientácii alebo rodovej identite v triede“.

Návrh zákona v Louisiane zakazuje „učiteľom a iným osobám diskutovať so žiakmi o ich sexuálnej orientácii alebo rodovej identite“ od materskej školy až po 12. ročník. V Kansase sú prísne tresty za zobrazovanie grafických materiálov o homosexualite. V štáte Indiana je potrebný súhlas rodičov, aby sa študent mladší ako 18 rokov mohol zúčastniť „akéhokoľvek vyučovania o ľudskej sexualite“.

Návrh zákona, ktorý predložili republikáni v Tennessee, by zakazoval akékoľvek učebné materiály, ktoré „propagujú, normalizujú, podporujú alebo sa zaoberajú lesbickými, homosexuálnymi, bisexuálnymi alebo transrodovými otázkami alebo životným štýlom“.

V Arizone sa pozornosť sústredila na boj proti tzv. „chirurgickým zákrokom na zmenu pohlavia“. Oklahoma zakázala nútiť študentov navštevovať kurzy o rodovej rovnosti. Južná Karolína zakázala výučbu, poradenstvo alebo diskusiu o „sexuálnych životných štýloch, aktivitách alebo praktikách“. Wisconsin a Rhode Island zakázali zámená, ktoré sú v rozpore s biologickým pohlavím. Ďalšie nariadenia sa zameriavajú na boj proti cenzúre a sú zamerané na tzv. transrodové osoby.

Majú tieto opatrenia prijaté republikánskym prostredím nejaký väčší význam? Môžeme hovoriť o obrodení amerického konzervativizmu?

Zdroj: youtube.com

Nový spoločenský konzervativizmus

Nate Hochman z konzervatívneho časopisu *National Review*, ktorý 1. júna uverejnil článok v *New York Times*, uvádza niekoľko indícií. Text má názov *Republicans Are Now the Party of the Nonreligious* (Republikáni sú teraz stranou ľudí bez náboženského vyznania).

Autor, ktorý sa predstavuje ako človek zapojený do diskusie o dnešnom konzervatívnom hnutí, píše, že v súčasnosti existuje „nový sociálny konzervativizmus“. Tón udávajú ľudia ako Ron DeSantis, Christopher Rufo a Tucker Carlson.

„Jeho vplyv ešte len začíname pociťovať. Zákony zamerané na kritickú rasovú teóriu, nariadenia proti transrodovým osobám a zákony o rodičovských právach, ktoré v posledných rokoch prešli krajinou,

sú prvými víťazstvami tohto hnutia.“ Súčasná kultúrna vojna však odráža širokú zmenu priorít a svetonázoru v rámci „konzervatívneho hnutia“.

Autor poukazuje na to, že tento politický prúd „už nie je špecificky kresťanský“. Podľa jeho názoru veľmi pravdepodobné zrušenie rozhodnutia Najvyššieho súdu v prípade *Roe verzus Wade* z roku 1973, ktoré legalizovalo potraty v krajine, bude len „posledným výdychom, a nie znakom sily náboženskej pravice“. Odvolával sa tak na zloženie Najvyššieho súdu, v ktorom zasadá väčšina konzervatívnych katolíkov.

Čím je teda dnes konzervativizmus? Už sa nezameriava na modlitby v školách, boj proti rozvodom či na morálku, ale na „otázky národnej identity, sociálnej integrity a politického odcudzenia“.

Zdroj: youtube.com

Súčasní kontrarevolucionári sú zvláštnou – dalo by sa povedať exotickou – zmesou kresťanských konzervatívcov, presvedčených feministiek, ktoré sa stavajú proti transrodovej agende, libertariánov, vrátane tých, ktorí otvorene podporujú pornografiu, atď. Dnes sa zameriavajú na rasové vzťahy, politiku identity, imigráciu a výučbu americkej histórie.

Dnešná kultúrna vojna sa nevedie medzi náboženstvom a sekularizmom, ale medzi skupinami, ktoré katolícky spisovateľ Matthew Schmitz označil ako „prebudených a neprebudených“.

Katolícki tradicionalisti, ortodoxní židia, stredoamerickí majitelia malých podnikov a skeptickí liberálni ateisti nemusia mať veľa spoločné. Necitujú biblické verše, ale bojujú za zachovanie amerického spôsobu života. Vďaka tomu sa republikánom podarilo „odlákať“ tradičných voličov demokratov, vrátane hispáncov a černocho. Týmto spôsobom podkopávajú konvenčnú múdrosť politológov Johna B. Judisa a Ruy Teixeira, že „rastúca rasová rozmanitosť Ameriky bude nevyhnutne tlačiť krajinu doľava“.

Znamená to niečo dobré pre americký konzervativizmus? Niektorí vyjadrujú obavy, ako napríklad Andrew T. Walker, a poukazujú na problematické spojenectvo medzi evanjelikmi a pohanmi. Je presvedčený, že boj proti „woke šialenstvu“ je síce dobrá vec, ale možno nie je dobré akceptovať

politiku, ktorá „spôsobuje, že kresťania akceptujú alebo ospravedlňujú sklon k násiliu a promiskuite“.

Vplyv náboženskej pravice na G. O. P. (vedenie Republikánskej strany) od čias Georgea Busha klesá. Prezident Donald Trump, hoci mal viacero priorít týkajúcich sa náboženstva – je sexuálny voľnomyšlienkar. V roku 2016 dával počas predvolebnej kampane výslovné sľuby tzv. gejom a lesbám. Bol prvý prezidentský kandidát, ktorý otvorene podporil pseudomanželstvá osôb rovnakého pohlavia.

Donald Trump
zdroj: pixabay.com

Podľa Georgea Hawleyho „náboženská pravica už nie je vnímaná ako významná sila v americkej politike“. Sociológ Donald Warren zasa tvrdí, že novú kultúrnu kontrarevolúciu vedú „stredoamerickí radikáli“ (M. A. R.). Ide najmä o bielych ľudí zo stredných a nižších vrstiev, ktorí sú nepriateľskí voči „populistickej zbožnosti elít“, ktorá sa často názorovo zhoduje so starým sociálnym konzervativizmom. Až na to, že nezdieľa rovnaké náboženské morálne záväzky.

Dnešní „konzervatívci“ sú viac nacionalistickí, menej vnímaví voči multikulturalizmu ako ich náboženský kolegovia a skeptickí voči kozmopolitnej otvorenej spoločnosti, voľnému obchodu a masovej migrácii – požiadavkám neoliberalov aj neokonzervatívcov.

„M. A. R.“ majú reprezentovať komunitu, ktorá sa stala obeťou globalizácie a gender hnutia. Matthew Rose sa domnieva, že „bezohľadne uprednostňujú občanov pred cudzincami, väčšinu pred menšinami, domácich pred čerstvými prisťahovalcami, normálnosť pred transgresiou a vernosť vlasti pred kozmopolitnými ideálmi“.

Rufo na Národnej konzervatívnej konferencii v roku 2021 povedal, že cieľom nového konzervativizmu, „novej pravice“, je kontrarevolúcia, ochrana strednej pracujúcej triedy v USA pred „nepriateľskou a nihilistickou elitou, ktorá sa snaží vnútiť svoje hodnoty pracujúcej a strednej triede, aby posilnila svoju vlastnú moc, prestíž, postavenie a úspechy“.

Dnes sa už o otázkach viery nediskutuje. Pravicoví kontrarevolucionári by mali uvažovať v marxistických pojmoch, cez prizmu triedneho boja medzi proletárskou základňou „tradicionalistov“ a

mocnou verejno-súkromnou byrokraciou, ktorá je otvorene nepriateľská voči americkému spôsobu života.

Zatiaľ čo starý kresťanský konzervativizmus sa snažil brániť starý poriadok, nový sociálny konzervativizmus sa snaží zvrhnúť „nový poriadok“, ktorý vybudovala radikálna ľavica. „Pravica“ sa presunula doľava. Kým kedysi bola G. O. P. stranou tradičného morálneho poriadku a mnohí rebeli a excentrici končili u demokratov, dnes je to naopak. Ľavica je považovaná za *„školu amerického verejného života a pravica je spájaná s radostným porušovaním konvencií“*.

Aj keď súčasnú antigenderovú kontrarevolúciu v USA možno z mnohých dôvodov privítať, v Amerike nemôže dôjsť k skutočnej konzervatívnej obrode.

Autor: Agnieszka Stelmachová

ZDROJ: Christianitas